

Scénář k video reportáži – sourozenci Vladislav Lahučký a Růžena Wienerová

Pan Lahučký se narodil 12. 11. 1936 v Mělnickém Vtelnu a paní Wienerová 2. 8. 1940 také v Mělnickém Vtelnu. Pan Lahučký vzpomíná na své dětství v období války, hlavně z hlediska nedostatku potravin.

To znamená, i ta pitomá houska, jak by se dneska řeklo, bez lístku jste si v krámě nekoupili. A zemědělci a my, jako děti zemědělce, jsme lístky neměli, protože jsme byli samozásobitelé. A tudíž jsme si museli chleba nebo housku nebo to, buď jsme si museli dát pekaři mouku, aby nám to upekl a nebo jsme neměli, no.

Nejsilnějším zážitkem pro paní Wienerovou bylo noční opuštění domova. Do jejich vesnice přišla zpráva, že kvůli spolupráci s Partyzány, chtějí Němci vypálit několik stavení. Obyvatelé se proto rychle sbalili a opustili vesnici.

No tak se v noci jelo někam s koňma na valníku a tam jsem si ještě, na to si pamatuju pouze tu věc, že pak ráno jsem měla červenou sukni a byl tam krocan a byla stodola, takovou měla, takový vyvýšený, tam byly schody, asi až takhle do vejšky a ten furt tam dole hudroval a já nahoře brečela, protože jsem se bála jít dolů, že mě bude klobat.

Po válce přišla celá rodina do Šluknova do Rožan, kde si vybrala prázdný dům a kus pole, kde začali hospodařit.

Já jsem taky nebyl žádněj velkej, mně bylo 10 let, já byl taky prcek ještě. Ty rodiče tak nějak chtěli, se tak nějak osamostatnit, no a rádio a noviny a tak nějak všechno kecalo. Je tady půda, zemědělství volný a tak dále, no tak táta se tak taky tak nějak jako všechny ostatní takový ty, co dělali u těch sedláků, jako dělníci a tak šel sem a dostal se až do těch Rožan no.

Po komunistickém převratu se idylka vlastního hospodářství rozplynula. Rodina nechtěla vstoupit do JZD ani přes nátlak ztráty zaměstnání rodinných příslušníků. Až výhrůžka desetiletého vězení otce přinutila.

No táta, táta tam zůstal dokonce života no

Při vzpomínkách na hektické dny srpna 68 si pan Lahučký vybaví hlavně průjezd Sovětských tanků přes hraniční přechod v Rožanech.

Tam jak se přecházelo do Německa, dřív tam nebylo tolik vody a tam na konci k těm barákům bylo spíše rákosí. A tam bylo něco jako malá louka, tak tam zajeli a zůstali tam všechny, zapadli tam jak myši, se utopili no.

Nebo na mrtvého sovětského vojáka, kterého nechal jeho velitel ležet v příkopě.

Vůbec neměli úctu ani k těm svejm lidem, k ničemu. Jsme říkali, co to je za dobytek. Ani ho nepřikrejou, neodkliděj, aby ho odvezli někam, nechali ho tam normálně vedle silnice ležet, jak kus nějakýho šmejda.

A paní Wienerová si vybaví hlavně strach o svou dceru.

No tak já jsem dávala dítě do školky, tak jsem nevěděla, jestli vůbec mám jít do práce do Rožan, protože nás tam vozili autem, no a pak holku třeba někam odvezou nebo něco a já co, tak jsem přišla

do toho ráno v půl 7 a já teď tady z Kreuzbergu ta paní no byla tam ta učitelka a ona ani nevěděla, chudák, že se něco děje. Ona říká, no já myslela, že mají cvičení.

Život rodiny Lahučkových měl sice svoje stinné stránky, ale oba sourozenci se shodují na tom, že láska a rodinné štěstí dalo zapomenout špatným vzpomínkám. A co radí pan Lahučkový mladým lidem? Berte život s úsměvem!

Já jsem kouřil celý život, až do šedesáti nebo skoro do osmapadesáti. Až mě rozčílila paní doktorka a tak jsem si myslel, že je blbá. Že já si nebudu ale kecat do toho, jestli já kouřím nebo nekouřím. Protože to je moje kouření, že jo. No a tak mě tak naštvála, jsem říkal, když já řeknu, že přestanu kouřit tak přestanu a dneska a konec. No a vsadili jsme se a ona mě vzala za slovo. To jsem pochopil až druhý den, co jsem udělal za volovinu, ale stalo se no a dneska toho nelituju, to teda ne!